

което ще захлупя враната. Когато до гърнето се допре крадецът, враната ще се развика и ще даде знакъ. Пазете тишина!

Угасиха лампитѣ. Настана тъмнина. Всѣки боязливо влизаше въ стаята и съ затаенъ дѣхъ се допираше до гърнето. На излизане въздѣхваше облекчително, щомъ враанта не се обадише.

Влѣзоха дори и най-малкитѣ деца, но никакъвъ гласъ отъ враната не се чу.

— Заклинательтъ не познава, шушукаха помежду си хората.

Когато заклинательтъ свърши, слънцето вече надничаше надъ морето и бѣ освѣтило острова.

Заклинательтъ пакъ заговори:

— Враната не позна! Да се опитамъ азъ дано да позная. Нека всѣки издигне ржцетѣ си нагоре и да погледне ржцетѣ на съседа си!

Ржцетѣ на всички бѣха черни отъ саждитѣ на гърнето. Само ржцетѣ на крадеца бѣха чисти, бѣли.

Заклинательтъ, усмихнатъ, кимна съ глава на стражата. Тя хвана и подкара крадеца. **З. Чолакова.**